

DA COR DA MAPOULA OU

escribo unha páxina máis no meu diario de delitos
contra a propiedade:
rescato e desato o nome que tocou o teu ventre,
como algo parecido á verdade,
e pecho esta casa por fóra.

mapoula e memoria viven,
como volutas de inventar o mundo, espirais
onde a mucosa buscará eternamente a forma convexa:

– concédeme só a punta dos dedos nesta insólita paisaxe de violencia
neste mar onde nego o azul ao lavar as mans,
cada onda devólve-me aos ollos un rostro diferente:

– arousa non ten horizonte, nin círculos cromáticos coñecidos.

NO CENTRO DA PERVERSIÓN

devezo polo nome da caixaña de petróleo para nos alimentar,
penteseila,
porque a miña lingua está viva,
é lanza,
convoca e bebe, aínda
da abundancia
nas fendas do teu lagar.

sabor de sentir.

esta vaga inexactitude do eu
é meu vento que foi dar volta dentro do teu pombal.

[é certo, roma tornouse branca,
como a vinganza]

gonzalo vázquez